

Sokszor vagyunk úgy, hogy egy sikeres feladat véghezvitele után azt is tudni véljük, hogy merre van a jó irány, és megfelelő önbizalommal bele is vágunk. A tanítványok is valahogy így lehetnek, mégiscsak a semmiből megebédeltettek ötezer férfit (a jelenlévő nők és gyerekek létszámát ilyen pontosan nem jegyezték fel az evangélisták), pedig ha éhen marad a tömeg, annak könnyen kellemetlen vége lett volna, de legalábbis rossz szájjal távoztak volna a hegyről a Mesterre kíváncsi hallgatók.

Ugyan Jézus visszavonult imádkozni, a tanítványok mégis nekivágtak még aznap este a Galileai-tónak és 5-6 kilométer evezés után, a háborgó tavon elfogyott a tanítványok addigi önbizalma, talán már-már kétségbe is estek, és a kitűzött irány sem tűnhetett olyan egyértelműnek. És ekkor megjelenik a Mester. Hogy valóban azt kell értenünk az evangélium szavain, hogy a tó közepén a vízben járva közeledett feléjük, vagy gyakorlatilag a parton, a sekély vízben gázolva tűnt fel, nem tudom pontosan. De hogy a helyes irányt mutatta nekik ezzel, az egészen bizonyos.

Mindenkor, de háborgó időkben – amilyennek talán a mostanit is érezhetjük – arra érdemes figyelniük, hogy honnan halljuk a Jézustól érkező „*Én vagyok, ne féljete!*”, a valódi célunkhoz elvezető biztatást!

Pálinkás Barnabás, Budapest